Iz knjige "SVJEDOČANSTVO GLORIE POLO"

...

"Poštuj oca i majku

Došli smo do četvrte zapovijedi: Poštuj oca i majku!

I GOSPODIN mi je pokazao također i na ovom području kako sam za vrijeme svojega života bila nezahvalna prema svojim roditeljima. Kako često i kako grubo sam ih vrijeđala i proklinjala. Predbacivala sam im što mi nisu mogli ponuditi sve ono što su moje prijateljice dobivale. I jasno mi je postalo kakva sam bila kćerka koja ništa nije znala cijeniti i kako je sve što su mi moji roditelji s mnogo žrtve i uz velike napore nudili, jednostavno bilo bez ikakve vrijednosti.

Dapače ja sam u svojoj srdžbi prema roditeljima došla dotle da sam jednostavno držala da ta žena ne može biti moja majka, jer mi je jednostavno izgledala odviše primitivna i premalena, da bi bila moja majka.

Tako mi je bilo užasno vidjeti pred sobom taj rezultat. Naime, jednu ženu bez BOGA i kako je ta žena bez BOGA sve rušila i negativno utjecala na sve što je došlo u njezinu blizinu; ali je najgroznije od svega je bilo da sam si pri tome umišljala da sam nešto posebno, nadasve da sam dobra i sveta.

GOSPODIN BOG mi je također razjasnio kako sam ja mogla umišljati da se u toj četvrtoj zapovijedi sigurno ništa ne trebam bojati. Ja sam naime samo zato bila sigurna da ću taj teret lako nositi lijevom rukom, jer sam ja posljednjih godina njihova života financirala liječnike i lijekove koje su moji roditelji trebali, kada su bili bolesni.

Samo zbog te posve jednostavne povijesti umislila sam si da sam tu četvrtu (4.) zapovijed izvršila više nego li je dostatno. To je odgovaralo mojoj životnoj filozofiji po kojoj sam sva svoja djela mjerila i sređivala samo po principu novca. Tako je to bilo također i s mojim roditeljima. Pomoću svojeg novca učinila sam da se prilagode meni i s njima sam manipulirala.

Moje bogatstvo mene je pred njima, mojom majkom i mojim ocem iz jednostavnih životnih uvjeta, uzdiglo među neku vrst božanstva, koje su oni zaslijepljeni mojim novcem doista štovali. I to mi je dopustilo, po društvenoj situaciji prožetoj mamonom, da gazim po svojim roditeljima svojom grubom samovoljom.

Ne možete si zamisliti kako su me mučile i do kostiju boljele te jasne spoznaje o svojem ranijem životu, koje sam smjela dobiti po BOŽJOJ milosti. Morala sam gledati kako moj otac ispunjen velikom žalošću i plače i jauče nada mnom i mojim ponašanjem, jer je on usprkos svojih slabosti bio dobar otac.

On me je naučio da budem radišna i marljiva i da vodim častan život. Jer jedino onaj koji dobro radi i dokaže se svojim zanimanjem, također će napredovati i nešto ostvariti. Ali mu je nažalost uza sve njegovo nastojanje da me odgoji, promakao „maleni detalj“, koji je ipak nešto posve bitno, naime, da ja također imam i dušu, koja je gladovala, i da je on trebao kao uzor koji je imao poslanje za svoju kćerku, preda mnom živjeti Radosnu vijest i vjeru.

I u tom pogledu on je posve zatajio i uopće nije vidio kako čitav moj život na temelju pomanjkanja tog „malog detalja“, ide niz vodu, i kako ja uvijek sve dublje tonem u blato.

Boljelo me je kada sam vidjela kakav ženskar je bio moj otac. On se osjećao sretnim i vrlo dobro kada je mogao pričati mojoj majci i svim ljudima i time se hvaliti, kakav je „muškarčina“ („macho“) bio *(„Macho“ je južnoamerički izraz za muškarčinu, kućnog tiranina i tome slično – op. prev.)*
, jer je u isto vrijeme imao mnoge žene i mogao ih je držati u redu i zadovoljiti.

Osim toga moj otac je prekomjerno pio i pušio. Na sve te slabosti i krive navike moj otac je još bio ponosan i time se dičio; on je naime bio krivog mišljenja da to nisu nikakve mane, nego naprotiv kreposti, koje su ga činile nečim posebnim.

Tako sam ja još u mladim godinama doživjela kako moja majka često kući sjedi i gorko plače, dok se moj otac ponovno dičio drugim ženama i pustolovinama koje je s njima imao. I što sam češće to doživljavala, tim veća je bila moja ljutnja, bijes i resentiment, koji bi me uhvatili. I sada vidim tijek svojeg ranijeg života i najednom shvaćam kako me ti nenadvladani osjećaji i resentimenti polako guraju u „duhovnu smrt“, a moju dušu vode u izumiranje.

Uhvatila me je strašna srdžba, kada sam morala vidjeti, kako moj otac prostački ponižava moju majku na oči svega svijeta. I počinjem se braniti protiv toga, tome prigovaram i nagovaram svoju majku i pokušavam na nju utjecati. Ja joj govorim na primjer ovako:

„Nikada neću biti kao ti, neću nikada dopustiti da tako prema meni postupa jedan muškarac. Mi žene nemamo nikakvu vrijednost u našem društvu i zato smo tako ponižavane, jer ima žena koje su kao ti i dopuštaju da im se svašta čini. Ima žena, koje se bezvoljno podlažu samovolji „machos-a“ (muškarčine) koje više nemaju nikakvo dostojanstvo niti kakav ponos, nego su samo poništene osobe. Žene koje dopuštaju umišljenim muškarcima da po njima gaze i s njima postupaju kao s posljednjim blatom.“

A svojem ocu sam rekla, kada sam bila nešto starija:

„Nikada, vjeruj mi i zapamti dobro, moj oče, nikada neću dopustiti, da tako postupa sa mnom i ponižava me jedan muškarac, kako ti uvijek iznova postupaš s mojom majkom. Ako dođe tako

daleko da je muž meni nevjeran i mene vara, ja ću mu se osvetiti i u jarku na njega gaziti. Sa mnom ne, moj dragi oče!“

Na to me je moj otac izlemao na mrtvo i vičući mi rekao: „Što si ti umišljaš? Što misliš, tko si ti, da tako sa mnom govoriš?“ Vi uopće ne možete zamisliti kako je ljutit „macho“ bio moj otac. A ja nisam mogla šutjeti i odgovorila sam: „Makar me ti tukao pa čak i ubio, kunem ti se, da takvo što neću dopustiti. Ako netko tako daleko dođe, da se s njim vjenčam i tada saznam da je moj muž meni nevjeran, tada ću mu se na strašan način osvetiti, da vi muškarci shvatite, što čini jedna žena kada muž s njom postupa kao s posljednjim blatom, nju ponižava i nju gazi kao mokru krpu.“

Na taj način izjedali su me svi ti resentimenti, ta ljutnja i bijes čitavo vrijeme i zalijevali su moje misli i moj mozak. Ja sama sam zatrovala svoj duh i svoj karakter. Kada sam bila samostalna i odrasla, - i naravno kada sam imala dovoljno novca, - počela sam uvijek ponovno utjecati na svoju majku, i rekla bih joj: „Znaš li što, majko? Odijeli se od oca, rastavi se od njega!“ Ja sam se tako ponašala, makar sam svoga oca veoma štovala i voljela. Usprkos tome ja sam uvijek iznova nagovarala majku i rekla joj:

„Ne može biti da ti možeš podnijeti jednog tipa kao što je moj otac! Budi svjesna svojeg dostojanstva žene! Osvoji ponovno svoju čast i pokaži ju, da si ti nešto vrijedno, posebno, a ne komad krpe, kojom si on može očistiti (cipele)!“

Ove i slične fraze uvijek sam ponavljala pred svojom majkom. Možete li to zamisliti? Ja se trudim da rastavim svoje roditelje jedno od drugoga, da ih pokrenem na rastavu braka. Ali većinom bi moja majka meni na to rekla:

„Ne, moja draga kćeri, ja se neću nikada rastaviti. Ti ne smiješ vjerovati, da je to ponašanje tvojega oca za mene tako ponižavajuće i bolno. Ja mnogo trpim zbog toga – kako si sigurno možeš predstaviti.

Ali ja prinosim tu žrtvu i izdržavam, jer ste tu vi – moje sedmero djece. Vas ima sedmero (7) djece a ja sam jedina. Onda je bolje da samo jedan pod time trpi, a ne da sedmero osoba mora tu bol podnositi. I na koncu tvoj otac je ipak dobar otac i ne mogu prihvatiti srcem da jednostavno pobjegnem i da dopustim da uzrastete bez oca.

Uz to te pitam: Ako se odijelim od oca, tko će još moliti da se on obrati i da se tako spasi njegova duša. Bol i poniženje koje mi tvoj otac nanosi, ja sjedinjujem s neizrecivim bolima našega GOSPODINA ISUSA KRISTA na Križu.

Svaki dan kažem našem GOSPODINU BOGU: 'To, što trpim i podnosim, nije gotovo ništa u poredbi s bolima koje si Ti na Križu za nas podnio. Da bi moje patnje dobile vrijednost, molim

Te za dopuštenje, da se povežem i sjedinim s tvojim patnjama, da tako i moje malene patnje dobiju moć da od Tebe dobiju milost da se moj muž i moja djeca obrate i tako budu spašeni od vječne osude!“

Meni to sve nije bilo shvatljivo i ja sam nad tolikom ludošću samo tresla glavom. To je jednostavno bilo previsoko za mene. Te misli su bile posve tuđe meni i mojem načinu življenja i mišljenja; bile su posve oprečne i stoga nisam imala nikakva pristupa tim izričajima svoje majke. A znajte također i to, ne samo da nisam imala nikakvo razumijevanje za te izričaje svoje majke, nego su me još više izazivali i poticali na srdžbu.

To je vodilo tome da se moj život posve promijenio, jer sam ja postala upravo buntovna. Taj bunt se najprije pokazao u tome da sam se zalagala za prava žena Â i žensku emancipaciju – i to ne samo kao redovita članica – ne, ja sam se borila na prvim linijama u borbi za ženska prava.

Počela sam braniti pobačaj, pravo žene da sama raspolaže svojim trbuhom; neovisnost žene i pravo da živi pojedinačno ili u slobodnom partnerstvu – s takozvanim partnerima-na određeno vrijeme; propagirati rastavu kao dobrodošlo rješenje bračnih problema.

Posebno sam branila također „Zakon taliona“ (Ley de Talion = [latinski: lex talionis] pravni aksiom „vratiti jednako s jednakim“ – „oko za oko, zub za zub“). To znači: Davala sam ženama uvijek „dobar“ savjet, jednostavno vratiti jednako s jednakim, i tako onom mužu koji je bio nevjeran, također se osvetiti s jednom nevjerom – po mogućnosti s njegovim najboljim prijateljem.

Makar nisam osobno nikad bila tjelesno nevjerna svome mužu, tako sam nanijela svojim zlim savjetima velike štete velikom broju ljudi.

Nažalost!"

...